

Zobák dokořán – 3. vydání

Milí a drazí, mí přátelé a "vrazi". Tímto poetickým úvodem vás všechny srdečně vítám na stránkách našeho nejmilejšího občasníku. Já vím. Už jste čekali. Zase mám zpoždění. Ale znáte to. To se občas tak probudíte a zjistíte, že máte strašně moc problémů. Asi tak milión. A valej se ze všech stran. Sotva vytáhnete paty z domu, už je to tady. Máte před sebou tunu zkoušek a neumíte nic. I kdybyste nakrásně něco uměli, tak máte stejně takovej strach, že si jdete dát panáka na kuráž a probudíte se pod stolem o pár hodin pozdějc. Né, že by se mi to stalo, ale taky to tak může skončit. Nebo v práci. Pruděj. Strašně. A doma, aby si náhodou nezadali, tak pruděj taky. Ráno vstávat. S hlavou bolavou. A partner vás štve a nebo ještě ke všemu žádnýho nemáte, zato v peněžence máte, ale bohužel - tak leda velký prd. (Pokud nejste z těch maniaků, který si ze všech dovolených vozí cizí drobný a pak si je skladují v peněžence a snažej se s nima neustále někde platit - pak sice v peněžence něco máte, ale je vám to stejně na dvě věci...). No, tak jste teda ke všemu chudý a nádvkem všeho mobil se vybil...kartu nemáte, český drobný taky ne, pořád jen ty cizí se vám tam pletou... A jako na potvoru si děsně nutně potřebujete zavolat...Do toho všeho prší, vypadáte jako strašidlo, bolí vás všechno a všude kolem vás samý kyselý ksichty. No a je z toho - abych použila slova klasika - nakupení stresových situací vedoucí k hromadné frustraci v průměrných hospodách...Jenže co naplat, žít se musí a navíc je tady zase to jaro!!! Tak se ze všeho stejně musíte vyhrabat, ať je to, co je to, protože - marná sláva - promračit a provzdychat se celým životem ? To by byl, vzhledem k tomu, že jsme tu jenom jednou, moc velikej luxus. A jestli vám zrovna něco nesedlo a jste naprdlý na celej svět a na všechny lidi, tak si udělejte kafíčko a pohodlíčko a přečtěte si Zobák. A až si ho dočtete, tak mi můžete napsat nějakou povídku, vtip nebo třeba jenom pozdrav a hned vám bude líp. Tak co ? Sedíte ? Pohodlně ? Máte kafíčko ? Tak můžem.

A co nám dneska Sojka navařila ? Něco kolem léta a táborů, už se nám to zase blíží. Zavzpomínáme na Bohdalov aneb na velikonoční tábor, zase máme nějakou tu novinku a zkrátka...co vám mám povídat, bude to dobrý, tak si to přečtete a pak se můžete těšit, nebo tesknit, chválit a kritizovat a tak vůbec.

No a na závěr úvodníku zase ta samá, ale nutná a vážně myšlená výzva. Chtěl byste někdo svojí rubriku ? Máte někdo super nápad jak zvýšit sledovanost tohoto brilantního plátku ? Tak sem s tím. Nestyďte se. Máte pro někoho vzkaz ? Taky se nestyďte a hlavně nebuďte líný, ať to spolu trochu můžem rozjet. Vždyť jenom když budete vy chtít, může být příští Zobák tlustej jak ...

Pište a pište a pište. Jo ? Tak fajn. Už se těším.

Tak pupíci a hurá na první rubriku. Pikni si ji poeetite a zamyslete se. Kdyby vás náhodou popadla touha a chtili byste na tyto, ale i jiné poíspivky reagovat, tak prosím.Napište,já uveoejním.Ale tei už se pojime vinovat myšlenkám toho nejpovolaniějšího.

Drazí, dnes je právě 3. dubna, sedím tu v Bohdalově ve své cimě, venku je nádherný jarní počasíčko, holky nacvičují vedoucovský klípek na dnešní večer, všichni účastníci v terénu na Velikonočním ostrově - no co vám mám povídat, prostě pohoda. No a na pokyn naší milé šéfredaktorky vyplňuji tento přenádherný čas psaním svého předsednického okénka...

To to zase jednou uběhlo! Zítřejší závěrečný večírek v rozverných jarních maskách na počest konce zimy, ráno závěrečné kolečko na slunkem prosluněné terase, no a potom - odject! Pro změnu to tu zase bylo nejlepší, zúčastnění snad dosvědčí, a já koumák pro změnu zase přemýšlím, co a jak dál. Mám toho teď právě plnou hlavu a stanoviska měním jak na běžícím pásu. Samozřejmě, že mám na mysli stanoviska, názory a výhledy týkající se budoucnosti našeho společného dvou a půlletého robátka Sojky.

Ted' si opravdu zas víc než kdy jindy připadám na rozcestí, a sice v okamžiku, kdy je třeba rozhodnout nebo aspoň nakopnout, jakým směrem dál se vydat, zda-li mít velký oči a světoborný, těžko uskutečnitelný plány, jestli se pokusit někam dál vydávat a něco někam posouvat, nebo zůstat spokojený na místě a být rád, že to funguje aspoň tak, jak to funguje, či pomalu ale jistě směřovat vše do úplného ztracena... Dobrý rozptýl myšlenek, co? No, nemyslete, k takovýmhle závěrům mě nevede vůbec nic jiného, než jen a jen střet se sojčí realitou, kdy jednou je člověk celkem a chvíli nahoře a z toho zase úplně a dlouho dole, tu ho jeden příjemně překvapí a potěší, no a tu ho dva pěkně zklamou a podrazí. Zkrátka a dobře - takovej je live, řekli byste a měli byste pravdu. Ale on se ten sojčí live trošičku od toho normálního liší, tady to totiž všechno funguje na bázi dobrovolnosti, obětavosti, ochoty, svědomí. Chybí zde vynutitelné příkazy, hrozby, sankce. Každý se prostě zapojuje tak, jak a kdy on sám uzná za vhodné, jestli vůbec, jestli jen na chvíli, jestli do toho dá víc a nebo jestli nic. Neexistuje tady žádný bičik za chyby či nesplnění povinnosti jako špatné známky ve škole, vyhazov v práci, vyžděnění v rodině. Je to jen jakoby sranda - vedlejšíak, který nastupuje až

po těch základních povinnostech. Potud je vše v pořádku, každý z nás má své vlastní zájmy, přátele, rodinu, prostě vlastní život se všemi každodenními radostmi a starostmi. Ale pozor! To všechno neznamená, že ani tahle sranda - Sojka, se, aby za něco stála, nemusí dělat zodpovědně, naplno, se srdcem. Nikdy by o nemohlo fungovat, kdyby to každý z nás či i jen většina bral jen jako krátkodobou záležitost, náladové zpříjemnění si dlouhé chvíle, náhražku za něco. Prostě aby Sojka byla dobrá jen tehdy, když mi náhodou krachne něco jiného, když se zrovna na mě někdo vyprdl, když si chci jen užít - však oni už mě rádi přijmou, trochu a chvíli jim pomůžu, stejně nemají nikoho jiného na skladě, no a úplně nejlepší by bylo, kdyby mě přijali s prosíkem a s otevřenou náručí a při tom mi ještě postavili slavobránu! Divte se nebo ne, ale takhle bohužel uvažuje plno lidí. Znáte to, když zrovna nevíte, kam dřív skočit, když je dobrá každá ruka navíc, když je potřeba se do toho opřít, když zkrátka potřebujete pomoc a přitom se musíte spolehnout na lidi kolem vás. Ti ovšem zrovna nemají čas ať už z toho či onoho "životně" důležitého důvodu, omlouvají (spíš vymlouvají) se všemi různými způsoby, "náhle" onemocní, "něco" jim do toho vlézá, mají momentálně jiný "priority"... Ale pozor - že prý příště vždycky rádi pomůžou (tedy jestli jim do toho zrovna zase něco nevléze...). A světe div se, právě z řad těchto krátkodobých a "spolehlivých" dřičů se rekrutují největší a "nejodvážnější" kritici a plánovači, kteří kritizují pokud možno za rohem a pokud možno bez návrhů na jiná řešení, plán jí zcela nerealistické a "světové" věci. Zkrátka upřímnost a cit pro realitu nade vše! Když to člověk vidí či se podlouzně doslechne, zjišťuje, že je z toho hrozně unavený a mrzutý a smutný a skeptický. O to větší ale má vnitřní radost z toho, že není všechno zas tak moc černý, že se přece jenom najdou nějací ti "srdcaři", lidi, kteří když můžou, tak pomůžou, a se srdcem pomůžou, lidi, kteří nemají nějakou přetvářku a podobný svinstva (jé, pardon) za potřebí. A že takových v tom našem sojčím světě našťásti taky pár létá.

Že už toho bylo dost? Taky si myslím, a proto pomalu ale jistě končím. Není to právě nejveselejší guláš, uznávám, ale občas není zbylí a člověk potřebuje katarzi, aby bylo líp. Možná vám to podle tohoto článku tak nepřipadá, ale paradoxně, a to hlavně kvůli zážitkům z právě skončeného Bohdalova, jsem správně nabuzen do dalších sojčích měsíců a let. Na place je to totiž se Sojkou nejlepší a už teď se nemůžu dočkat na léto se "srdcařím" zaslíbeným Gaisthalem.

Jo, a kdybyste náhodou někdy od někoho slyšeli něco o rozpouštění, tak mu dejte za mě pěstí. Díky!

Váš Leo Poldík Černý

P.S. Kdo moc nechápe, tak to je dobrý, ten je asi v pohodě, kdo se náhodou v něčem našel, tak mě to mrzí, ale naděje umírá poslední, no a kdo chápe až moc, ten ať si pomalu brouká Time To Say Good Bye...

Tak a novinky, aneb co se dělo a nedělo. Od minulého Zobáku proběhl ples, povedl se a ještě se tu o něm samozřejmě dočtete. Začátkem března se konala rada v Nové Roly za účasti přisedících. Projednávali se staré dobré nezajímavé věci, leč životně důležité a dorazivší přisedící - jmenovitě Můňa, Honza, Michal, Hanka si "čuchli" k Sojce taky odzadu, kde už to začíná "smrdět" a není to žádná legrace. Prostě starosti o peníze a projekty a budoucnost a tak dál. Pak proběhl Bohdalov, k tomu se taky ještě vrátíme v poslední rubrice a před několika málo dny další rada, tentokrát bez přisedících. Ta už byla ve znamení léta a 10. výročí našeho milovaného Gaisthalu...

No a pak tady máme ještě takovou jednu novinku. Kdo z vás si pamatuje na tábory pod vedením Suzi ? Nebo jí zná odněkud jinud ? Tak vězte, že se jí přihodila věc z nešťastnějších - narodilo se jí asi před třemi týdny miminko a je to kluk jak buk. Prý je po tatínkovy zrzavej a ušatej.

No jó, já vím, že všichni víte kam vás pozvu. Těšíte se, co ? No, kdo by se taky netěšil...Je to ono. Náš **Gaisthal**, pro některé skoro druhý domov. Hvězdnatá obloha, kterou jinde nenajdete, skvělý lidi, který taky nikde jinde nenajdete, k tomu všemu prima program a spousta legrace. Když si to představím, tak bych se rovnou sebrala a nabrala kurs tímhle směrem. Leč, želbohu to přece jen ještě nějaký ten pátek potrvá....Ale vy neztrácejte čas, protože ho zase tolik nemáte. **Kdo chce s námi strávit neuvěřitelný jubilejní 10. Ročník, necht' neváhá a vyplní přihlášku.** Vy, co jste byli na Bohdalově, jí už máte v ruce a vy, co jste tam chyběli, jí máte v obálce. Posílám vám přihlášky na obě etapy a zároveň **prosím a apeluji!!!** Neházet do koše, nedělat si z toho čepičky, lodičky nebo šmírák, ale buď vyplnit a nebo dát kamarádům, příbuznejm, okopírovat a chválit a doporučovat a tak dále a tak podobně. Tak začněte posílat, zájem bude veliký, já sama jsem pak už musela loni

odmítat lidi...tak ať nemusíme odmítat vás ! Zkrátka **rozhoduje datum**, kdo dřív přijde, ten dřív mele.
Připomínám pro všechny, že první etapa proběhne v termínu od **1. do 14. srpna 1999** a je pro ty z vás, kterým je **13 - 16 let** a etapa druhá pro **9 - 12 let** v termínu od **14. do 21. srpna 1999**.

Doufám, že nemusím připomínat, na které že to adresy to máte posílat. Známe se, ne ? A abych vás nalákala ještě víc (i když už to ani víc nejde, ale přece...), tak vám přikládám takovou roztomilou hříčku, kterou mi poslal Týna Weiserová - díky moc.

Gaisthalský tábor žije !!!

Jo, to si pište, že žiju ! Ano, jsem to já, Gaisthalský tábor. Možná mám mužské jméno, ale jsem žena ! To už proto, že jsem ráda pěkně nazdobená. Ba ba, když si vzpomenu třeba na filmový Gaisthal '97, to jsem byla kočka ! Ale ani v roce '98 jsem nebyla ošklivá. To víte, přes rok si toho tolik neužiju jako o prázdninách. Vždycky čekám na ten den, až se moje pečlivě připravené stany zaplní lidičkami, až se zabydlí, poznají nové kamarády, v noci poslouchám, co si povídají, přes den je sleduji při různých hrách... Když někam z tábora odcházejí, je mi trošičku smutno, ale o to větší radost mám, když se vrací a unaveně padají na stanové postýlky. Těším se jak bude ve sprchách vonět sprchový gel, vůně na záchodech mi už takovou radost neudělá... ale i to je lepší, než když je tam smutno a ticho. Těším se, jak večer budou zase honit Tomáše, protože budou chtít mít všichni hlídku. těším se i na tichý den, kdy hošiči kamsi odkvačí a dívky v táboře zůstanou a budou se věnovat věcem, které správně vychované dívky musí umět. jako vaření, přípravování stolů i zbožné zdobení mé velké maličkosti. Ty nové výmysly, ty diskotéky, se mi věru moc nezamlouvají, ale to víte, mám už svůj věk a tyhle novoty ... nu když se to mladým líbí. Teď už pomalu nezbyvá než myslet na to, zda bude větší česká půlka robátek či snad německá. A pravdu se těším, až se zas všichni shledáme, vy i já, v létech páně 1999 u mě, tady v Gaisthalu, kde to všichni máte tolik rádi. . .

Na divoko, divoče....Jenže vy mi žádný drby neposíláte a neříkáte...Tak co já mám psát ? Já si teda něco vymyslím. Víte kdo je největší donchuán v Sojce ? Lukáš. Nejenom že chodí z holkou jako lusk, kterou mu závidí celý Čelákovice, ale k tomu ho ještě pronásleduje jistá slečna, která by ho nejradši samou láskou snědla. Jenže Lukáš je zásadovej a nechodil by s ní, ani kdyby byl nakrásně volnej, protože nezapltila členský příspěvek ! Tudíž si ani tenhle Zobák nepřechte...

Vaše výkonná je strašný nemešlo a jediný co dělá fakt výkonně je to, že si láme nohu. Od ledna už to stihla dvakrát. (Tak jí můžete poslat alespoň korespond'ák, sedí chudák doma, světem zapomenutá...).

Dava se učí na státnice, ale já jsem ho prokoukla, protože místo učení se bohapustě nudí, stejně mu to do hlavy neleze a určitě akorát baští to, co mu navaří jeho šikovná manželka. (A to se Davovi nedivím, protože vaří fakt dobře!).

Znáte to ženský pořekadlo, že by chtěli chlapa, kterej má všech pět "pé" ? (pro ty kdo neví, tak to má symbolizovat, že ten chlap je prostě jedinečnej a už mu k dokonalosti nic nechybí.) Tak Všech pět "pé" by mohl mít brzy Poldík.

On je totiž **Poldík**, **předseda**, **policista**, teď někdy z něj bude **poručík!!!**, akorát to pátý tam ještě chybí. Ale to přijde. Třeba by moh bejt brzo **plešatej**.

No a já už fakt nevím. Snad už jenom to, že si dneska Klára koupila nový boty...

Nazdar Sojky,

To byl šok z toho že mám rubriku, co ? Ale jak Madla říkal, je chudinka na všechno sama a kromě toho, když má rubriku tak nezajímavý tvor jako předseda (sorry Leo, ale já neodolám), tak

to by byl hřích, abych jí neměl taky. Musím vás, Sojky, požádat také o jednu drobnost. Já kolikrát nebudu mít nápady a tak vás prosím, pošlete mi nějaké své výtvary (ale jen vtípné) na otištění do Zobáku. Nejzdařilejší autory odměním (deportací do Bohnic, prací v lomu, smrtí a apod.). Proto neváhejte a pište na mojí adresu : O.Špičan, U kapličky 1654, Čelákovice 25088. Předem díky. Teď už si ale můžete přečíst, co nám Šogi navařil.

Sojčí rada po X letech a následné přejmenování spolku.

"Ahoj, já se jmenuji...aj, zapomněl jsem jak to bylo ?! To je jedno. Vám musí stačit, že mi říkají...jak to jenom bylo, já si nemůžu vzpomenout ani na tohle. Víím, že to začínalo na L. Jo, jsem předsedou spolku...no nic, ale byl to nějaký pták. Vrána nebo husa nebo něco takového. Jo, vzpomínám si, že jsem ten spolek založil v roce 19 (to koukáte, v minulém století) 96 někde v Německu. Teď je rok 2078 a já jsem pořád předseda, heč!", promluvil předseda občanského sdružení Sojka (to je ten jeho pták) Leopold Černý při večeři v ústavu pro přestárlé (mimochodem měli k večeři kašičku, jako ostatně vždy, protože neměli zuby). Potom se zvedl, rozřeseně se opíraje o své fofrklacky (jinak francouzské hole) a odebral se do svého kamrlíku. K postýlce si připevnil plastickou nádobku zvanou Bažant (no vidíte, co teď má ptáčků), který používají starší lidé k močení a za pomoci kladkostroje se položil.

Ráno se Leo vzbudil kolem 6 hodiny ráno. Ihned po rozcvičce (vzpírání sirky a šnečí chůze po pokoji) se vydal zkontrolovat poštu. Kupodivu dostal dopis. A zcela náhodou to byla pozvánka na radu Sojky. Proto Leo po náhlém záblesku paměti neváhal, zabalil si a vydal se k nádraží. Po dvouhodinovém zdolávání 200 m k náraží si zdarma pořídil jízdenku na průkaz důchodce a vydal se vlakem k místu srazu. Nebýt toho, že na něj při brždění spadl kufr, asi by se ani neprobudil a zcela jistě by nevystoupil v rozkošné vesničce (2 stany, kůlna, nádraží a psí bouda) Nová Role.

Jakmile se vykodrcal z vagónu, byl málem sražen staříkem na kolečkovém křesle, který vykřikoval: "Já jsem Tomáš Pavlíček, nesu kopy vajíček!" (at' žije Bohdalov). Po chvilce zpytování paměti se dva lídři Sojky bouřlivě přivítali. Pak Leo promluvil: "A kde jsou ostatní ? Ten můj příbuznej od V..., první ženáč Žluvy, teda Sojky, už ani nevím, jak se jmenuje, ten mladíček s vytrhávacím ramenem, myslím že to byl Lukáš a jiní. A kde je ten bůh, koruna všeho tvorstva, myslitel národů a můj velký vzor Šogi ?" "Nepotěšil jste mě, ani já vás nepotěším.", zablekotal najednou smutný Tomáš. "Vít vytuneloval Třebíčské filmové studio, změnil si jméno na Viktor Kožešinový a skrývá se na ostrově v Tichomoří před českými zákony. Dava, Madla, Klára, Jířa, Věrka a ti, na které si už nevzpomenu, se už s tebou nesetkají. Lukáš se upil k smrti při práci v kamenolomu a Šogi, ten božský Šogi, ten byl osvícen. Občas mi posílá andělíčky se zprávami zdomova a ze světa." "Tak co tedy budeme dělat ?", zeptal se Leo. "Navrhuji jen jedno.", odvětil Tomáš a zasněně se podíval do dálky. "Přejmenujeme spolek. Už je trapné, abychom si říkali spolek mladých." "Pravdu díš, druhu můj. Navrhuji název : OBČANSKÉ SDRUŽENÍ KRKAVEC, SPOLEK STARÝCH, MRTVÝCH A OSVÍCENÉHO."

A to je konec. Ale z toho všeho plyne poučení. Plod'te mladé Sojky jak o život, aby se nic podobného nemohlo stát (až na to osvícení, samozřejmě).

No, to nám ta Sojka zase dopadla. Vidíte ho, pardála. Člověk mu nechá rubriku a on z toho takhle těží. Já ti dám spolek "Osvíceného". I když taky by to šlo. Až ti bude svítit červeně nos, jako že to nebude dlouho trvat, tak si pak můžeš založit "Společenství Šogih a jeho osvíceného frňáku."

Nová rubrička holenkové!!! Je to strašná sranda, jsou to telefonické dotazy a telefonické odpovědi. Netřeba vysvětlovat a následuje názorná ukázka.

Co bys udělal/a jako úplně první věc, kdyby ses stal/a předsedou/kyní SOJKY?

Stuchla: Já nevím, ty vole, asi bych našel nový sídlo sojčí. No jó a posunul bych budíček a večerku.

Chmelda: Dělal bych častější členská shromáždění viz Brno a nechal bych, aby za mě zastupovala Madla, která by za mě i myslela. Víc snad nic, to by mělo stačit.

Vítek Black: Hahahahahaha.....Z hlediska našeho statutu může být zvolen jedině kandidát, který souhlasí s kandidaturou. A to já nejsem.

Móňa: Já bych vůbec nic neměnila. Začala bych pořádně slavit. Předsedou je člověk jen jednou za život.

Šogi: Nevím. Hmmm. Asi bych přesunul termín Bohdalova, protože jezdí málo lidí.

Travolta: Předsedou Sojky ? Asi nic, nevím. Aby se moh pít v Gaisthalu alkohol. Cože ? To fakt vyjde v Zobáku? Tak aby se jezdilo se Sojkou i v zimě.

Lukáš: Já nevím,....to si teda nepiš, mě vynech,...., neser mě Zuzano...nepiš to, já nemusím!!!

Zuzana: Já nic ty vole. Já spim. Že jí potom zavolám ...

Mara: Šel bych to oslavit - to byla oficiální alternativa.

Dal bych Marovi placenou funkci - neoficiální alternativa, kterou si Mara nepřál zveřejnit. Chá, chá Maro!

Pavlíček Bobek: Co bych udělal? Já nevím. Tak počkej, já ti dám Kláru, rozmyslím si to a pak to řeknu.

"Né, to mi musíš říct hned teď, to jinak nemá cenu."

Nó, já bych udělal nějaký zásadní čin, prostě...Nó, asi bych, asi bych se choval jako Leo. Leo by byl mým vzorem.

Klára Bobková: Jako prostě vůbec jó ? Jako co ? Jako nějaký čin? Kdybych se stala předsedkyní Sojky? No asi bych to trochu přestrukturizovala...

"Co to má znamenat "přestrukturizovala" ?

No asi bych zkusila přivést nějaký nový lidi...Asi tak nějak.

Zorka: Hahaha. Ach jo. Tak to teda nevím. Jako myslíš nějaký čin nebo úplně cokoliv ? Já bych uspořádala nějakou oslavu.

"A čeho oslavu ?"

No, nové tváře ve vedení !

Pomík: Neřeknu ! To bude potom překvápko !

Dava: Madlo, ach jo. Já bych...Hahahahahhaahhahahahahahahahahah.Co bych udělal, jo ? To je oříšek ti řeknu...Ježíšmarjá. Mám říct něco chytrého nebo vtipného?

"Davo, řekni co by si udělal jako první věc!!!"

Jako první čin bych ...Já nevím Madlo! Co bych udělal jako první čin ?

"Davo dělej, to už říkáš asi po desátý !"

No, vidíš to. Tak bych jako první čin zkoumal, proč zrovna já sem předseda Sojky! Ne, nebo bych se rozvedl a vzal bych si tě. Ne, víš co bych musel udělat jako první věc ? Musel bych to doma všechno vyžehlit, protože manželka by byla hodně naštvaná.

Madleska: Tak víte, co bych udělala já ? Já děti, já bych se šla voběsit...

Azase ta Týna ! To je holka panečku ! Posílá mi pořád něco do Zobáku a jaký jsou to pěkný věci. Tak si vychutnejte povídkové vyprávění o jednom broukovi, kterej se za svůj hmyzí život i do Gaisthalu podíval.

Paměti jednoho brouka

Tak teda začnu. Jsem brouk a žiju. Nestarám se o to s kým, o zábavu mám totiž postaráno. Žil jsem kdysi někde v Krkonoších nebo možná Jizerských horách, paměť už mi zas až tak dobře neslouží . každopádně tam, kde jsem to považoval za své, jednou přijel ten velký růžový brouk, co jich tady všude kolem tolik běhá. No a ten brouk si tam rozbil cosi, co bylo široké, měkké a voňavé. Říkal tomu spacák nebo tak nějak. byl jsem ještě mladý a nezkušený a tak jsem do toho "spacáku" vlezl. To se mi teda dvakrát nevyplatilo, ale to vím až teď. Tenkrát jsem totiž na dost dlouhou dobu viděl svůj kraj naposled. Pár dní jsem ve spacáku vegetil a možná to bylo i dýl, ale když jsem chtěl vylézt, zjistil jsem, že už nejsem tam, kde jsem to považoval za své a že už vůbec nejsem někde, kde bych to znal. Zkrátka a dobře, ten růžovej brouk zcela proti plánu svůj spacák sbalil a vodjel pryč - i se mnou.

Hned jak jsem zjistil, že jsem někde, kde to neznám, jsem začal přemýšlet o tom, co dělat dál. Za nějaký čas jsem se seznámil s místníma broukami a zapadl jsem do jejich party, kde byla i jedna moc hezká broučice (jmenovala se Fridolína a později se stala mojí ženou, ale abych nepředbíhal). Chodili jsme spolu do místního klubu, kde jsem se dozvěděl, že většina brouků se tam dostala stejným způsobem jako já a že prý jsme v nějaké Praze. tato skutečnost mi udělal radost, neboť jsem měl pocit, že díky tomu růžovému broukovi poznávám svět. Ostatní brouci bydleli spořádaně v bytech, ale já jsem chtěl být výjimečný a tak jsem bydlel dál ve spacáku, kde jsem si to útulně zařídil. ostatní mi teda trochu záviděli, ale protože do pohodlného spacáku se chtěl každý občas podívat, stal jsem se velmi rychle oblíbeným. No, tak jsem si užíval mládí a málokdy jsem pomyslel na to, co asi naši doma. Ani ve snu by mě nenapadlo, že ještě někdy budu žít někde jinde.

Jednoho večera jsme se s partou vydali do našeho oblíbeného klubu. Byla diskotéka, tancovali jsme, potom jsme hráli různé hry a tak. No, moc už si toho nepamatuju, je to řádka let a já tenkrát taky nebyl dvakrát střízlivěj. Pamatuju se jenom, jak mě kamarádi vedou do spacáku a zavírají ho. A to bylo naposledy, co jsem je viděl. Druhej den ráno, když jsem se probudil, no možná to nebylo druhej den, ale třeba třetí, zkrátka, když jsem vylez ze spacáku, zjistil jsem, že nejsem v Praze. Zjistil jsem, že nejsem ani doma. Zjistil jsem, že jsem někde úplně jinde!!!

Když jsem se probral ze mdlob, porozhlédl jsem se, kde to vlastně jsem. Zjistil jsem, že všude kolem mě je spousta trávy, ale když se na ní vyleze, je vidět dřevo, teda spíš dřevěná prkna položená na délku. Je také vidět spoustu měkkých spacáků a bílá plachta - mimochodem velmi dobrá, ba přímo výtečná na chuť - která tento výjev rámuje. No, prostě milej, přívětivej kraj, ale jaksi buranov.

Takže, věděl jsem sice, jak vypadá mé nynější okolí, ale nevěděl jsem, jestli tady taky žije někdo jinej. A abych to zjistil, vydal jsem se na cestu. Šel jsem, ani ne deset minut a narazil jsem na cizího brouka. Ten mi poskytl základní informace o místě, kde se nacházím. Takže: je to prý nějaký Gaisthal, ne ne, vlastně Gashal, ...ne.....je to.....no...mám to na jazyku.....no, eeh, na tom zas tak nesejde, jak se to tam jmenovalo, hlavní věc je, že tam našel svojí ženu. Totiž, to jsem tak trochu předběhl události, zkrátka, žil jsem tam asi jeden rok, růžovej brouk mezitím ojel, ale žilo se mi tam dobře. Poznal jsem se tam se zajímavou partou milejch brouků, který se tam dostali stejně jako já, ale místo, aby tesknili po domově se rozhodli využít toho, že se tam střídá spousta růžovějch brouků, po kterejch tam často něco pěkného zůstane. Tuhle něco na zub, jindy i něco pěkného z čeho se dá ušít perfektní vohoz a tak dále a tak podobně.

Tak jsme si tam spokojeně žili, jedinej po kom se mi stýskalo, byla moje milovaná Fridolína, moje velká láska, se kterou jsem se setkal v Praze. A pak samozřejmě moje rodina a vůbec domov (to jsem napsal jenom proto, aby mi niko nic neřek). Život v Gashalu, eh Gaitalu, sakra už jsem v tom zase, no prostě tam, se mi moc líbil, ale Fridolína mi opravdu chyběla.

Asi po roce, když přijela nová várka růžováků, se z jednoho spacáku vymotala unavená a překvapená Frida!!! Hned po bouřlivém uvítání a jejím strachování zda - li jsem nepolehl svodím nějaké cizí kněžny (ujistil jsem jí, že ani cizí kněžna nepřebije její němý obrázek v mém srdci) , mi začala vysvětlovat, jak se sem vlastně dostala. Bylo to prý tak (nyní detailně cituji svou ženu) : "Napiš tam, že jsme tě všichni hledali, ale že spacák zmizel. Počkej, co to tam přišel ?! Jóó, ahá, ty to takhle....hmm. Jo. No a že když se ten spacák vrátí, teda jako ten spacák, napiš to tam, jo ? Máš ? No, když se ten spacák vrátil a ty si v něm nebyl, napadlo nás, že jsi asi , ty nemehlo nemehlovatý, z toho spacáku vylez a zase do něj nenalez. Je to dobrý takle ? Nák to uprav, ať to lidi chápou. No, a když uběh ten rok, nebo co to bylo, vlezla jsem do toho spacáku, abych tě našla tam, kam si vodjel. Dyby si tam nebyl, vodjela bych zasej zpátky. Tak, takhle to bylo a takhle to je a uprav to. A ne aby si to napsal nějaký blbý, to by se pak vo mně povídalo, že si hraju na módedámu a neumim se ani kloudně vyjádřit."

Potom už jsme jenom vlezli do spacáku, protože jsme se chtěli vrátit do Prahy, ale spletli jsme se a vlezli do jinýho, kterej nás odvez domů. Jako do Krkonoš nebo Krušnejch hor nebo kde to bydlim. Tam jsem se šťastně shledal s mámou, tátou a vůbec všema. S Fridolínou jsem se oženil, no jsme spolu už dvacetšest let a pořád nám to klapě) ehm, ehm). Máme pět dětí, ale peněz dost, jelikož jsem poměrně slavný a úspěšný spisovatel. Teď už končím svoje paměti, né proto, že bych už neměl co psát, ale proto, že mě volá Frida...

Dobrý, ne ? To se nám tu klube skrytý talent...Za pár let budeme stát frontu před knihkupectvím, aby nám slavná autorka dala svůj autogram. A až s ní budou dělat rozhovory a budou se jí ptát na její začátky, tak řekne: "Jó, to bylo tenkraát, když jsem psávala do Zobáku..."

No a ještě tady máme příspěvek o Pavlíčka Bobka a Kuby Mardešiče. Kdo z vás jste byli na Bohdalově, tak si možná pamatujete, že vymysleli reklamu na Sojku. A protože v novinách a časopisech se to reklamama jenom hemží, tak si sem taky něco dáme.

Hej, kluci, jdete na nějakou pořádnou pařbu ?

Hmmm...

Dobře je, že SOJKA je a přítom se akce rozjede !

Dobře je, že POLDÍK je, všechny nás tady miluje !

Dobře je, že MADLA je, pracuje pro nás výkonně !

Dobře je, že DAVA je, ale bez kšeftu to nepůjde !

Dobře je, že TOMÁŠ je, felicií vždycky přijede !

Dobře je, že tu SOJKA je !!!

SOJKA - dobře s ní

dobře v ní špatně bez ní !!!

Vrátíme se zpět. Co hezkého proběhlo, co se stalo a stojí za to na to vzpomínat ? Mám takovej pocit, že co se Sojky týče, tak člověk dlouho vzpomíná na každou akci, která proběhne. Co ? Souhlasíte ? Tak začneme plesem. O něm vám referuje Michal. Bylo to super. Bylo to dobrý. Prezentace Sojky nejen třebíčské veřejnosti.

Sojkaples

Na ples jsem jeli z Prahy 8.1.99 se Šogúnem, Travoltou a s Lukášem. Na Florenci jsme nastoupili do busu, ale kvůli místenkám, které jsme neměli, nás lidi neustále přesazovali. Vyzazili jsme směr Třebíč a jak jsme se tak těšili na dobrou akci, bylo o nás v autobuse docela dost hluku. Vůbec nás nenapadlo, že by tímto spojem mohl jet taky někdo jinej ze Sojky na ples - a to se taky stalo. (Byl to vyzvědač Soli, který nás potom za tepla informoval, jaký že to tam pánové dělali bordel - pozn.šéfred.) Jelikož třebíčské končiny neznáme, vystoupili jsme hned za cedulí "Třebíč", což bylo samozřejmě blbě. Pěškobusem jsme se dopravili až na náměstí, kde stojí místní kulturák.

Po vstupu do budovy nás přivítal SOJČÍFOTR a všichni ti ostatní "ptáci s modrejma pérama". Hned jsme ale chytili nějakou práci. Ta ale nabyla tak špatná, jednalo se o nošení alkoholu.

Nejvíc jsme se těšili na arabesky, že rozšíříme Sojku o pár mláďat (ha, ha, ha, ho, ho, ho - pozn.šэфred.) , ale bohužel z toho nic nebylo. I když ples začal trochu opožděně, po krásném a přínosném proslovu Leouše se to rozjelo. Známa melodie z příběhů dvou tukanů Pata a Mata znamenala příchod kapely "A je to". (Chlapci to ale pochopili až trochu moc pozdě... Až když vstali ze židlí a na prázdném parketu se jali trsat jak divý... Bylo to trááápný, protože znělka záhy skončila a pánové museli v nejlepším přestat a rozpačitě se zase posadit, že? - pozn.šэфred.)

Někdy po půlnoci byla na řadě tombola plná krásných cen. Velmi mě mrzelo, že i když jsem si zakoupil asi 5 lístků, poslední cenu, což byl pytel pšenice, jsem nevyhrál. Do paneláku se přece hodí, ne ? Asi ve tři byl oficiální konec a kolem čtvrté se všechno začalo uklízet. Akorát toho alkoholu se už zpátky tolik neneslo. Kam se asi poděl ? Když už jsme byli všichni skoro mrtví, odvezli nás Leo a Zuzka na třebíčskou VIDLÁRNU (Zemědělský internát) , ke jsme zalehli do krásných nepovlečených pelechů. (Teda pánové, vy ste ale čuňata...pozn. šэфred.)

Po snídani, tedy asi ve 12 hod. , jsme se rozloučili s pozůstalými a jeli směrem na Prahu.

Pěknou blbost udělal každéj, kdo na plese nebyl. Bylo to fakt dobrý.

Michal Janoš

A Ť ŽIJE BOHDALOV !!!!!!!!!!!!!!!

Bylo tam krásně, nádherně a nezapomenutelně. Počasí nám přálo, slunce hrálo a pořád se hrálo a hrálo a smálo...I přes všechny nesnáze a nepříliš hojnou účast ze strany Němců, se podařil zase jednou dobrej tábor. A vy, co jste nebyli, si můžete tak leda rvát vlasy, protože tohle už nikdy nezažijete !!! Ale abych nechválila jenom já...Přečtete si Tagesberichty zúčastněných, aby jste alespoň trochu byli v obraze a věděli, co se to tam vlastně dělo.

Květná neděle

Tento den začal na hlavním nárazí v Praze. Ve vyhlášené Fantově kavárně zajisté ne. Cestu jsme se šogim započali chutným, vychlazeným mokem a hned bylo líp. Nevim kolik bylo, ale naseli jsme spolu s německými přáteli do vlaku a za příjemného kodrcání jsme se dopravili do Žďáru. Zakoupivši doutník jsme nasedli do busu a čtyřicátkou jsme to šuchali až k budově komunistické ubytovny. Uvítali jsme se s předsedou, dámou bez leska a ostatními ptáky. Šli jsme si vybrat nějakou pěknou cimru, ale moc jsme si nevybrali, protože ve zdejších podmínkách je vše na přiděl. Po chutném gulášku, až na ty flaksíky, následoval seznamierung wetscher. Vytvořili jsme krásný šišokruh a po chvílce se přifítili dva úchylný zajáci, Hip a Hop si říkali. Nevim kterej byl kterej, ale všiml jsem si, že samečkovi krásně visel vocas a já se divil, že byli tak udýchaný...

Po podlé hře "Ňuf, Ňaf", která všechny zblbla, ale nakonec téměř každý pochopil, kde je vlevo a ke vpravo. Nó, tak už to ukončíme...! *Michal Janoš*

Modré pondělí

Po krušném budíčku a po moc dobré snídani jsme se rozdělili do skupin a malovali jsme na papír - velikonoční koláž a výzobu. Bylo to božské a vyhráli jsme to!!! Následující pinčes byl však lepčejší. V poobědním Sprachkursu jsme si pošprechtli německy, bylo to poučující. Hned nato jsme zpívali a učili se písni na slavnosti. COOL!!! Následovalo hledání kartiček aneb hra zvaná Guber Sause. Všichni jsme se nádherně proběhli a naučili se novým věcem. Po zase slané večeři jsme hráli hry z televize a hry vztahující se k filmu. Všichni z první skupiny to přšemně žrali, kromě známého lempla Šogiho. Bylo to extravagantně interesantní. Konec! Šmitec!

Petr Travolta Špičan

Šedivé úterý

Ráno nás vzbudili obvyklými slovy aufstehen, friešport. Ovšem mi na ně slovy - pečem na vás. Po snídani jsem si připadal jako ve škole, dostali jsme natištěné otázky o Kosovu o čemž jsem nevěděl ani ň. (No, bejt tebou, tak tím bych se zrovna moc nevychloubala...pozn.šэфred.). Nastal oběd - samozřejmě přesolený, to je zjevně rarita, ale to jsme přežili. Pak přišla na řadu oblíbená hra Dorfrallye, což bylo z tohoto dne asi tak nejzáživnější. Potom jsme prožili celý zbytek dne v nudě a ospalosti a nenevinosti... Konec, Ende, Schluss.

Petr Chmelenský (No, Chmeldo, proč ty s náma teda někam jezdiš? Prožívat dny v nudě a ospalosti...Není to trochu luxus jezdit se nudit až do Bohdalova? To můžeš i doma a zadarmo!? - pozn.šэфred.)

Škaredá středa

Ráno jsme byli probuzeni ve 2 hodiny (mimochodem legrace byla, že jsme měli - pokoj č. 11 - zamčeno) ráno, abychom si mohli připrduout do spodního prádla. Při procházení zkoušky odvahy (např. "Baf, Šogi, jsi poslední?" nebo "Húúú, bist du der letzte?"). Vedoucí od smrti lynčování zachránilo jen to, že nás nechali déle spinkat. Dopoledne jsme pletli pomlázky (to byly hybridy) a potom ještě hybridnější košíky. Druhá polovina

malovala vejce. Pak jsme se prohodili. Já jsem namaloval jedno mutantní vejce a konec. Oběd, jako vždy přesolený, jsme museli zapít deseti litry vody. Po poledním klidu jsme dostali vysvětlení večerní hry (divadla). Úkolem bylo ze 34 (nebo tak nějak) slov sestavit divadelní kus. Nešlo to ani pořádně zvtipnit, (jenom když Němci mluvili česky a Češi německy) takže z toho vylezly pěkný hovadiny. Při přípravě na večer probíhal zároveň Paarlauf (běh dvojic svázaných za ruce), který byl celkem dost dobře připraven.

Večerní program proběhl v rytmu hudby (Marcus mi nepustil Megadeth) a v duchu divadla. A potom jsme konečně mohli odplout do říše snů.

Schluss *Šogi*

Zelený čtvrtek

Heute in der Früh war es ein bisschen beknackt weil wir unser Essen reinschlingen mussten um die Stadt zu fahren. Aber in der Stadt war es cool weil wir rumgegangen sind und es schön Wetter war. Als wir schwimmengegangen sind hat es mir sehr gefallen. Als wir ins Geschäft gegangen sind fand ich es voll langweilig. Die Freizeit war auch sehr cool weil wir in der Stadt alleine rumgehen und einkaufen konnten. Räuber und Chandaren war sehr gut weil wir im dunkeln die Räubern suchen mussten. Das auslösen der Zettel war nicht so gut weil die mit null Zetteln einen Tanz vorführen mussten.

Christoph Seyffert

Velký pátek

Martin nás vzbudil nečekaně už v 6:50, takže jsme z toho byli dost otrávení. Hned potom jsme odešli vítat slunce, zpívali jsme a upálili loutku, čímž jsme se zbavili všeho zlého. Vrátili jsme se "domů" a mohli spát až do jedenácti, nebyla žádná rozcvička - to byl prototyp skvělého rána. Zbytek dopoledne jsme ale museli uklízet!!! K obědu jsme dostali přiděl: brambory + špenát + vajíčka - někteří se teda moc nenajedli. Po obědě jsme vyráběli masky na poslední večer, protáhlo se to až do čtyř hodin. Po čtvrtý jsme už s Tomášem vyrazili ven a hráli jsme všelijaký dobrý, brutální, klidný, běhací, míčový... hry. Pak byla večeře - sladký pokrm - bohužel už nebylo na přidání. Ve 20:00 odstartovala Leo's Nacht. Nebo spíš přísloví Nacht. Líbily se mi hlavně pantomyma (to si nevymýšlím, tahle věta opravdu pochází z pera bystrého češtináře - pozn.šéfred.). Jako překvápko jsme popřáli a zazpívali Filipovi všechno nejlepší ke 13. narozeninám a zapili to zdejší "vaječným koňakem". Nakonec jsme pod přísným dohledem dodrželi večerku a sladce usnuli...

Pavlíček Bobek

Bílá sobota

Sobota, sobota...Co jsme to dělali? Nevíme, protože jste mi nic nedali. Kterýpak lenivec to měl službu????

Zpytujte svědomí...

Boží Hod velikonoční

Dopoledne bylo ucházející, neboť jsem byla v kostele a tudíž jsem se nemusela připravovat na Z.V. Odpoledne jsme měli sportovní a to bylo dobrý, až na rozdělení do skupin (zase jsem byla s bratránkem, ten den už podruhé, jak jsem později zjistila, hele, my se fakt nemáme zrovna v lásce, tedy aspoň ne na veřejnosti). Potom jsme si mohli dělat, co jsme chtěli (pokud to Poldík schválil, to co jsem chtěla dělat já, schválil sice po přesvědčování, ale...), takže to bylo fajn. Poté přišel Z.V., přičemž jsme vyhnali duchy, no... ale jo, šlo to. A pak jsme je šli vyhnat ještě z lesa, přičemž jsem neviděla ani na krok a málem jsem se zabila, pro někoho bohužel, pro někoho bohudík jsem živá, takže celkem slušný. Stejně jako diskotéka. No...a to je asi všechno.

Klára Blechová

A zase konec. A zase to loučení. Tak co? Už se vám zlepšila nálada? Zavzpomínali jste? Zasmáli se? Tak to je dobře.

Nebudem to protahovat, už jsem od toho koukání do počítače úplně tumpachová. Uvidíme se, ať už na táborech, mimo, kdekoliv nebo zase v dalším Zobáku. Pište, zůstaňte nám věrní a hlavně se neptejte, co by mohla Sojka udělat pro vás, ale co vy byste mohli udělat pro Sojku. To je totiž ten správný přístup...ha, ha. Tak děti, přeji vám všem mnoho energie, radosti a lásky do příštích jarních dnů a těším se, že mi pošlete alespoň pohled s pozdravem.

Loučí se vaše Madleska bez leska

Adresa: Magdaléna Müllerová, Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

e-mail : madleska@post.cz, tel : 0603/570 139, popř. 02/20512299